

lanud ja elagu päävast pääwa, kuidas aga häda õpetab. Kuidas lükkad, nõnda lääb! Selle peale mõtelgu noor ja wana ja pöörgu ehsarwamisest, kes senna sisse sattund, parem hilja kui ilmaagi, aega on ikka weel meeleparandamisele ja tuletagu meele, et kõik need, kes kuulsaks meheks on saanud, enamiste on pidanud wiltsat elu äraelama, kuni etteseatud märgile jõudsid ja seda üksi oma kindla meele, osawa ajapruukimise, otjekohese olemise ja wara hooshoidmise läbi, nagu kaa alamal jutt meile õpetust annab.

Kotti Mikkel.

Nõnda nimetati ühe kubermangu linnas üht noortmeest, kes üsna waeselt peale hakkas ja wiimaks riigi pealinna juure kauba kuituri asutas. Ta päris nimi oli Mikkel Soolas. Ta wanesmad elasid umbes paar penikoormat linnast ära ja toitsid endid ja 4 last põllutööga. Et aga kehwas neil walitsemas oli, siis pidasid nõuu, mill kombel oma lapsi saaks isi oma leiba teenima panna ja nimele wanemat poega, kes juba 14 aastane oli. Kõige parem oleks olnud, teda kusagile hantwärgi juure õppima panna, aga

n'ad arwasid targemalt teewad, kui n'ad poisist wabrikusse tööle panid, et teda kobe warakult enese toitjaks teha. Mikkel sai siis kaa linna wabriku peale ja oli seal hoolas ja usin ja lahke igaihe wasta. Rauem aga ta selle põlwega ei tahtund leppida ja mõtles ikka selle peale, kuidas uut nõuu leiaks, kuidas ta wabriku lämmastawa õhust, ränga tööst ja seltsiliste kurja kõnedeist, mis n'ad mulitsate peal ja alewikkude urkades olid õppinud, wõiks peaseda. Nii noor ta oli, nii tark oli ta kaa, et ta kellegile oma nõuust ja püüdumisest sõnakest ei lausund, waid salaja oma ette nõuu ärapidas, kuni üsna kogematta hakkatus kätte tuli. Ja see sündis jedawiisi.

Tema oli oma ema wenna juures korteris, kes linnas raamatukõitja oli. Pois pani oma priiaegus seda ja teist asja tähäle ja tegi kaa jõudu mööda katses järäle, mis ette nägi tegewad. Muidugi oli see ikka üks poolik asi, sest et aeg ei annud, onu juures täitsa raamatukõitmisest õppida. Siiski pidi ta selle asja läbi selle järjele saama, mis teda wiimaks rikkaks tegi ja auustuse sisse jaotis. Sest kui ta kord poest omale tärklist klišterdamiseks tõi ja seda temale paberist kotikeses anti, küsis tema nagu nalja pärasit kaupmehe kääst, kas see ehk tahaks sähar-
duste kotikeste tegemist tema teha jätta. Kaup-